

fra andre Lande; men jeg troer ikke, at et saadant Exempel har sin fulde Berettigelse; thi, for at det maatte have den, maatte det først bevises, at det virkelig var efterlignelsesværdigt; thi at ville bevise Rigtigheden alene af en Tings Existens formener jeg at være at føre et falsk Bevis.

Jeg skal endnu gjøre den Bemærkning, at, dersom det skulde være tænkligt, at den høie Apanagist, hvorom der først var Tale, kunde have havt nogen Tvivl om Motiverne til de Vanskeligheder, der bleve gjorte gjældende med Hensyn til Bevillingen af Apanagen i Forening med Gagen, da troer jeg, at den maa være bortryddet netop ved dette Lovforslag; thi det maa jo derefter være indlysende for ham, at her alene er Tale om Principet og dets Anvendelse, saa at jeg ikke kan andet end foreslå mig, for ogsaa at tage dette Hensyn, at det for denne høie Person vil være særdeles tilfredsstillende, at nærværende Lovforslag er fremkommet.

Finantsministeren: Skjøndt jeg anseer det for tvivlsomt, hvorvidt dette Lovforslag overhovedet vedkommer Finantsministeriet, skal jeg dog fremsætte nogle Bemærkninger i Anledning af det. Jeg troer ikke, at der er Nogen, der vil have kunnet misforstaae mine Dittringer under den tidligere Sags Behandling, hvortil den ærede Forslagsstiller sigtede, saaledes, at jeg skulde have erklæret mig for, at et saadant Lovforslag skulde udfomme under de nærværende politiske Forhold. Jeg troer ikke, at en Gæste kan have misforstaaet mig i den Grad. Heller ikke har jeg opfattet den ærede Forslagsstillers Dittringer i hans tidligere Foredrag paa den Maade, at han ubetinget antog, at jeg var af hans Mening, hvorimod han kun refererede sig til mine Dittringer med Hensyn til Betegnelsen af den Vej, der maatte være at gaae, naar man overhovedet vilde gennemføre en saadan Sag. Jeg troer nu, at den ærede Forslagsstiller selv vil erkjende, at de nærværende Forhold vistnok ikke ere særdeles gunstige at benytte til Sager af den Natur som den nærværende. Skal en saadan Lov som den foreliggende have nogen virkelig Betydning, saa maa den omfatte det hele Monarchie; men

den ærede Forslagsstiller vil dog vistnok erkjende, at det vilde være mindre ønskeligt, om en Sag af denne Besskaffenhed skulde for al Fremtid afgjøres for hele Monarchiets Bedkommende, efter alene at være bleven behandlet af den danske Rigsdag under Omstændigheder, hvor der ikke var nogen paaarrangende Trang til at see dette Forhold ordnet, og hvor det kun gjælder om at syldestgjøre et Princip, som, hvad enten det er rigtigt eller urigtigt i sin Almindelighed, i ethvert Tilfælde ikke synes at trænge til en snarlig Afgjørelse. Et Lovforslag som det nærværende, om det virkelig blev til Lov, vilde jo aldrig kunne gaae ud paa Videre, end at de Embeds-Gager, hvorfra en Apanagist skulde udelukkes, alene kunne angaae Kongeriget Danmark, men en saadan Sondring vilde dog vistnok være meget besynderlig. Jeg troer derfor, at der er Grund til, at dette Lovforslag ikke nyder videre Fremme.

Møllen: Det er jo vistnok saa, at jeg ikke af den ærede Ministers tidligere Udtalelser kan uddrage den Slutning, at den ærede Minister billiger det foreliggende Princip; men det blev dog heller ikke misbilliget af den ærede Minister, og det forekom mig idetmindste, at der var Anledning til at antage, at, isald den ærede Minister absolut havde misbilliget Principet, vilde han idetmindste i Forbigaaende have udtalt denne Misbilligelse. Den ærede Finantsminister har yttret, at der ikke for nærværende Tid var nogen paaarrangende Trang til en saadan Lov. Nei, det er vel saa; det har jeg ogsaa selv udtalt, da jeg indbragte Lovforslaget, men deri troer jeg netop at see en Fordeel, fordi alle de personlige Hensyn da forsvinde. Dengang de Tilfælde forelaae, da Anvendelsen af Principet var umiddelbar, sagde man: Nu er ikke Tiden dertil, der maa komme et særligt Lovforslag, og jeg har troet at kunne spore den Mening, at maaffee i et særligt Lovforslag kunde det lykkes at gennemføre dette Princip. Men nu derimod ere, som sagt, alle de personlige Hensyn bortryddede, saa den Sondring er ikke længere tilstede; men derimod ansøger den ærede Minister nu, at der for Diebliffet ikke er nogen Trang til et saadant Lovforslag; jeg mener imidlertid, efter hvad jeg